

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

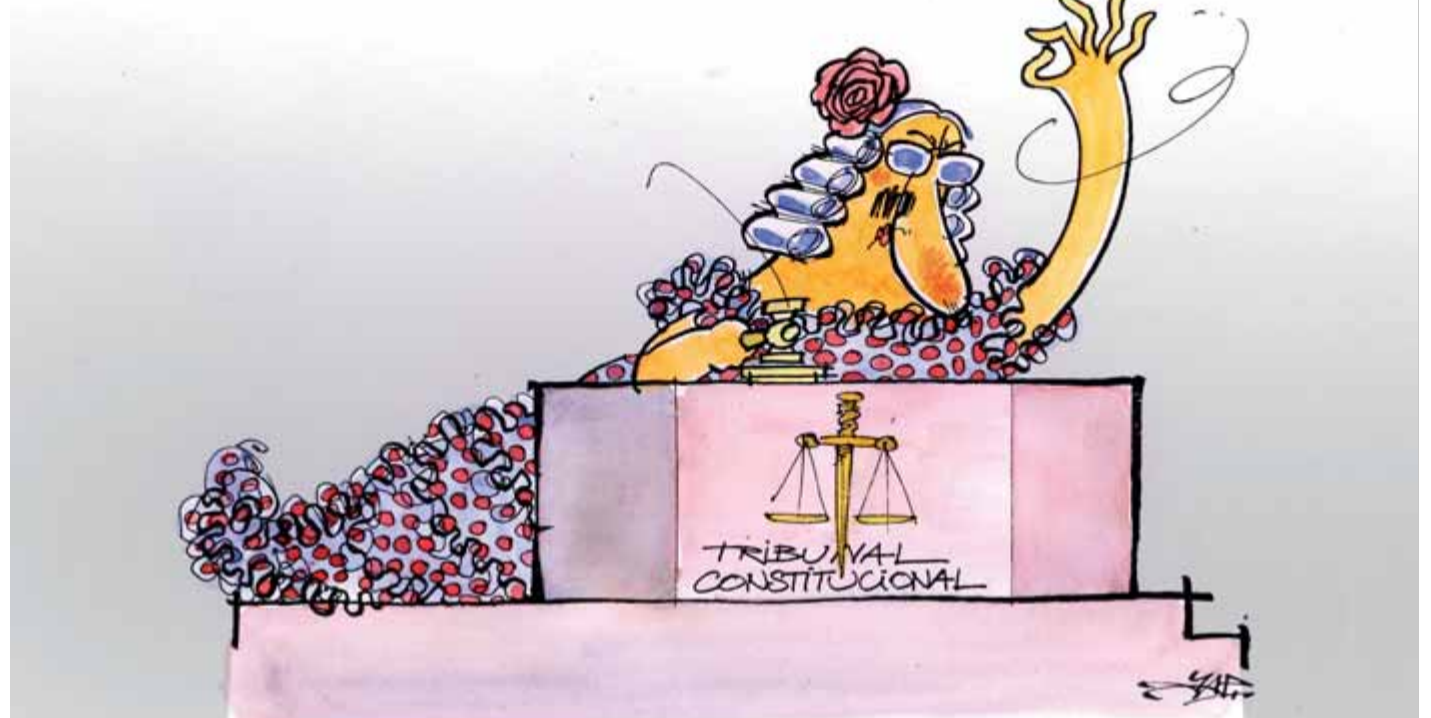
De la mà de Franco

Aquesta setmana el canal francès TF3 ha emès un documental sobre el rei espanyol Joan Carles I. En un moment del film, aquest explica que el dictador Francisco Franco, al seu llit de mort, el va agafar de la mà i li va dir: "L'única cosa que us demano és que preserveu la unitat d'Espanya." Per analitzar aquesta frase, el monarca hi afegeix que, "si hi penses, això significa moltes coses".

Sense que serveixi de precedent, estic d'acord amb el Borbó: significa moltes coses. Que Franco agafés de la mà Joan Carles I i que aquest el recordi amb afecte simbolitza la continuïtat entre un règim dictatorial atroç i sanguinari i l'actual democràcia espanyola. Que la fixació de Franco en plena agonia fos la unitat d'Espanya i no pas la preservació del catolicisme o evitar el comunisme –només per posar un parell d'exemples de la seva cantarella repetitiva– també ens explica molt bé quin fou el principal objectiu dels feixistes a

Que vingui ara John Elliott a dir-nos que la Guerra Civil no fou una guerra contra Catalunya

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Cent anys de Pastorets

l'hora d'alçar-se en rebel·lia: que vingui ara John Elliott a dir-nos que la Guerra Civil no fou una guerra contra Catalunya. "L'única cosa que us demano." L'única!

Joan Carles I, el demòcrata que té una plaça a Barcelona per haver evitat suposadament el cop d'estat del 23-F, afirma en el documental que un dels pitjors records dels seus anys de regnat són "les 800 víctimes mortals del terrorisme" i diu que se sent "molt solidari amb elles". Tal sensibilitat amb els assassinats seria molt lloable si no fos que és incompatible amb estar rebent consells d'un tirà en les últimes hores de la seva vida. No, no em sembla compatible amb reconèixer, sense cap mena de penediment, que la seva legitimitat –i la del seu fill– emana d'una dictadura que va deixar centenars de milers de morts, represaliats i torturats.

Sí, "significa moltes coses". Ara entenem per què encara hi ha gent que busca els seus avantpassats en carreteres de mala mort i per què Catalunya continua essent una simple peça a encaixar i no pas un subjecte amb dret de viure lliure.

Dissabte passat, nit de gala a la Sala Cabañes de Mataró, amb estora vermella fins al carrer. S'hi donaven els Oscar? Els Gaudí? S'hi començava a celebrar que el dia de Nadal de l'any 1916, ara farà un segle, un grup d'actors hi va representar per primer cop els Pastorets. A l'entrada, a banda i banda de l'estora, hi havia dos cavalls vius. Què hi fan aquí aquests cavalls si la zoologia dels Pastorets es limita a un be i un ase? Algú de l'organització em confia: "Recordi que entre la gent de teatre es diu 'molta merda' per desitjar-se sort." Efectivament, els cavalls produïen la substància requerida amb absoluta indiferència al pudor. Jo no sé si el motiu de la presència cavallina era un altre però l'explicació respon a la manera de ser de la gent de la Sala Cabañes, que sempre està de broma: dels actors en diuen "tomàquets", del seu teatre en diuen "Sala m'Enganyes" i un dia a una espectadora que va preguntar si el teatre tenia aire condicionat li van obrir la porta del carrer i li van dir: "Sí, senyora, refrigeració *carrier*". (Carrier havia estat el nom d'una mar-

“Una “gala” amb una estora vermella fins al carrer inicia la celebració

ca d'aparells refrigerants). A còpia de fer els Pastorets la gent de la Sala Cabañes parla com Jonàs i Mataties, la parella còmica del drama sacre escrit per Ramon Pàmias. Si molts Pastorets de Catalunya es basen en l'obra de Josep M. Folch i Torres, a Mataró es va optar des del primer dia pel text moralitzant de Pàmias que té la paràbola del fill pròdig com a fil conductor de l'acció que culmina amb el naixement del Fill del Cel –d'“en Patuel”, segons havien cantat els actors a l'escenari perquè la casa de disfresses Patuel subministrava el vestuari–. Vol dir això que els Pastorets de Mataró és una

olla i una barrila? És una de les peces de teatre d'aficionats més acurades que es puguin trobar. Tot funciona: els actors, la música en viu, la tramoia... Si no fos així no rebria cada any carretades d'espectadors de tot el país que omplen les deu funcions preceptives i que en l'època de *La guerra de les galàxies* es deixa seduir per uns decorats de paper i una lluna que fa llengots als pastors morts de por. Així és com s'arriba a cent anys, només interromputs per altres guerres més terrenals. Però a la Sala Cabañes es fan altres musicals i altres obres, sempre de producció pròpia, i la nit de dissabte ens van oferir un tast de les més aclamades. L'última, la versió de *Mamma mia* que –em diran exagerat– arriba a superar la que fan ara a Barcelona, i en català. A Barcelona també fan *L'avar* de Molière, amb Joan Pera. El gran Pera es va formar als Pastorets de la Sala Cabañes. Com Boris Ruiz, com Jordi Bosch, com molts directors i tècnics que es belluguen per les entranyes dels teatres més professionals. I els cavalls allà a fora desitjant sort o vés a saber què, i que sigui per molts anys.